

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžhuv/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200179
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200179.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu Sunovion Pharmaceuticals, Inc., 84 Waterford Drive, Marlborough, MA 01752, Spojené štáty americké, právne zast. advokátkou Mgr. Katarínou Baďurovou, so sídlom Budatínska 12, 851 06 Bratislava, proti žalovanému Úradu priemyselného vlastníctva, so sídlom Jána Švermu 43, 974 04 Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka KRKA, d.d., Novo mesto, Šmarješka cesta 6, 8501 Novo mesto, Slovinsko, právne zast. advokátkou Mgr. Ing. Lenkou Litvákovou, so sídlom Pluhová 78, 831 03 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PP 888-97/patent 284834 II/147-2012 zo dňa 10. decembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2Scud/2/2013-136 zo dňa 27. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2Scud/2/2013-136 zo dňa 27. septembra 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia vydaného žalovaným č. PP 888-97/patent 284834 II/147-2012 zo dňa 10. decembra 2012, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie žalovaného číslo PP 888-97/patent 284834-I/73-2011 o zrušení patentu č. 284834 s názvom „Použitie metabolického derivátu loratadínu na výrobu liečiva na liečenie alergickej nádchy a iných chorôb“, ktorého majiteľom bol žalobca z dôvodu nesplnenia podmienky vynálezcovskej činnosti podľa § 8 ods. 1 patentového zákona a tiež z dôvodu, že predmet ochrany patentu číslo 284834 nebol v čase jeho udelenia spôsobilý na ochranu podľa § 5 ods. 1 a § 5 ods. 3 písm. a/ patentového zákona. O trovách konania krajský súd rozhodol postupom podľa § 250k OSP tak, že procesne neúspešnému žalobcovi súd právo na náhradu trov konania nepriznal a ďalší účastník nemá právo na náhradu trov konania.

Na všeobecnú námietku žalobcu, ohľadom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré spočívalo v tom, že žalovaný neprihliadol na žalobcom predložený dokument P2 a nezobral, resp. nedostatočne zobral do úvahy dokument P3 a skutkový stav založil len na dokumentoch A7 a A8, krajský súd uviedol, že samotná skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s úvahou, ktorou boli tieto dôkazy hodnotené žalovaným, nemôže spôsobiť nezákonnosť jeho rozhodnutia. Zdôraznil, že úlohou žalovaného nie je zisťovať správnosť údajov obsiahnutých v predkladaných dokumentoch, ale či a aké informácie vo vzťahu k patentovanému vynálezu boli ku dňu práva prednosti súčasťou stavu techniky. Krajský súd uviedol, že tým boli dokument P3 ako aj dokument A7. Dodal, že žalobca ani nenapadol nesprávnosť či nelogickosť úvahy, ktorou boli žalovaným hodnotené.

Súd prvého stupňa uviedol, že žalobca nenamietal zistenia žalovaného, ku ktorým dospel z dokumentu P2 a to, že tento obsahuje informáciu o tom, že u jedného pacienta bol predĺžený interval QT ako možný následok užívania loratadínu. Podľa krajského súdu, žalobca nenamietal ani hodnotiacu úvahu žalovaného k tomuto dôkazu, podľa ktorej tento dokument neobsahuje presvedčivý dôkaz o tom, že pozorované predĺženie intervalu QT bolo spôsobené práve loratadínom a že išlo o pozorovania len u jedného pacienta užívajúceho loratadín, a preto nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť o štatistickej významnosti pozorovaného javu a preto ďalej nedokazuje, že loratadín môže spôsobovať predĺženie intervalu QT. Podľa krajského súdu je zrejmé, že žalovaný zobral by do úvahy tento argument a riadne ho vyhodnotil, pričom úvaha, ktorou sa pritom spravoval, je výsledkom logického uvažovania v rámci zákonom danej kompetencie hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a následne všetky vo vzájomnej súvislosti. Podľa krajského súdu, žalobný dôvod nedostatočne zisteného skutkového stavu pre opomenutie alebo nedostatočné zhodnotenie dokumentu P2 preto neobstoí. Úvahu žalovaného, že z predložených dôkazov neboli jednoznačne preukázané nežiaduce účinky loratadínu a odborník danej oblasti teda nebol odrádzaný od použitia DCL na liečbu alergických ochorení nežiaducimi účinkami loratadínu, je podľa názoru Krajského súdu v súlade s obsahom posudzovaných dokumentov. Krajský súd uviedol, že v prospech motivácie odborníka ohľadom testovania DCL je aj to, že loratadín bol ku dňu práva prednosti napadnutého patentu výhodným a obľúbeným liečivom v rámci skupiny antihistaminík a súčasne na základe informácií zo stavu techniky sa javil ako niekoľkonásobne účinnejší v porovnaní s loratadínom. Ďalej uviedol, že testovanie pre odborníka predstavovalo nevyhnutnú a zrejmu činnosť vykonávanú pred zavedením DCL, ktorý sa javil ako výhodnejšia alternatíva k loratadínu do klinicky praxe. Poukázal na to, že zisťovanie prítomnosti vedľajších účinkov DCL, ktoré vykonal žalobca pomocou štandardných metód predstavuje pre odborníka zrejmu činnosť a výsledky takéhoto testovania nie sú potom výsledkom vynálezcovskej činnosti. Krajský súd zhodnotil, že žalobný dôvod o nedostatočnom zistení skutkového stavu pre nedostatočné zhodnotenie dokumentu P3 preto nie je v súlade s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Na námietku žalobcu, že žalovaný nesprávne interpretoval dokument A5, súd prvého stupňa uviedol, že takto uplatnený dôvod nie je konkrétny a nemožno preto z neho dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie nie je v súlade so zákonom. Uviedol, že pokiaľ klinickými testami nebol zistený, t.j. ani potvrdený ani vylúčený nežiaduci účinok loratadínu na srdce, tak logicky nemôže byť nesprávnou interpretáciou konštatovanie, že klinickými testami nebol tento nežiaduci účinok potvrdený. Na námietku žalobcu ohľadom nesprávne zisteného skutkového stavu, ktorý mal spočívať aj v tom že loratadín bol ku dňu práva prednosti napadnutého patentu súčasťou registrovaných liekov Claritine a Aeries (A10 a A12), súd prvého stupňa uviedol, že z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že dokument A12 podáva informácie o lieku Aeries s obsahom DCL a jeho prvej registrácii, ku ktorej došlo 15.1.2011, t.j. po dátume práva prednosti napadnutého patentu. Krajský súd je toho názoru, že tento dokument nemôže tvoriť stav techniky pre napadnutý patent. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že zrejma chyba v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia spočíva len v tom, že účinnou látkou lieku Aeries podľa dokumentu, ktorý nebol podkladom rozhodnutia bol loratadín, bola len obyčajnou chybou v odôvodnení a nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 2Scud/2/2013-136 zo dňa 27. septembra 2013 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a

rozhodnutie. Žalobca považuje rozhodnutie krajského súdu za vecne i právne nesprávne, keďže podľa jeho názoru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zotrváva na názore, že žalovaný správny orgán ustálil skutkový stav nesprávne, v rozpore s predloženými dôkazmi, v dôsledku čoho konštatoval nedostatok vynálezcovskej činnosti. Za podstatnú považuje žalobca skutočnosť, že v čase pred podaním patentovej prihlášky existovala známka látka loratadín - antihistaminikum s nesedatívnym účinkom; zároveň existovala aj známa látka desloratadín - aktívny metabolit loratadínu. Je toho názoru, že žalovaný pri ustálení skutkového stavu vychádzal z dokumentu D1, z ktorého je zrejmé, že látka loratadín je známa a je vhodná na liečbu alergie bez závažnejších vedľajších účinkov. Žalovaný vyvodil, že keďže DCL je metabolitom loratadínu, je ho tiež možné považovať za vhodný. Keďže odborníkovi stačí vykonať rutinné testy a použiť DCL na liečbu alergických chorôb, v takomto prípade by bolo možné konštatovať nedostatok vynálezcovskej činnosti. Žalobca zastáva názor, že žalovaný si takýto skutkový stav ustálil v rozpore s ďalšími predloženými dôkazmi. Dôkazy predložené v rámci správneho konania, konkrétne P2, P3 a A7 podľa názoru žalobcu obsahovali informácie o závažných vedľajších účinkoch loratadínu a ďalších látok z rovnakej skupiny nesedatívnych antihistaminík druhej generácie - terfenadín a astemizol, v dôsledku ktorých v odbornej verejnosti panovali skutočné obavy z použitia DCL na liečbu alergických ochorení. Žalobca vytkol postup žalovaného, keď nezobral vôbec do úvahy informácie v nich obsiahnuté pri ustáľovaní skutkového stavu. Podľa názoru žalobcu by potom žalovaný musel dospieť k záveru, že existovali predsudky, dôvodné a reálne obavy z použitia DCL ako antihistaminiká na liečenie alergických ochorení.

Podľa názoru žalobcu, žalovaný bez akéhokoľvek zdôvodnenia nezohľadnil skutočnosť, že predložené dôkazy obsahujú informácie o skutočne závažných, život ohrozujúcich vedľajších účinkoch. Preto informácie o ojedinelých a zriedkavých výskytoch závažných vedľajších účinkov boli v stave techniky brané vážne a odrádzali odborníkov od automatického použitia DCL na liečbu alergických ochorení. Žalobca konštatoval, že napriek obavám a predsudkom panujúcim v stave techniky v čase pred podaním patentovej prihlášky, ďalej pokračoval vo výskume a prekvapivo zistil, že DCL nemá vedľajšie účinky ako loratadín. Uvedené zistenie žalobcu podľa jeho názoru v žiadnom prípade nevyplývalo zrejším spôsobom zo stavu techniky, v dôsledku čoho je možné konštatovať, že je výsledkom vynálezcovskej činnosti. Zastáva názor, že patent žalobcu preto spĺňa podmienky na jeho udelenie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 5.12.2013 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že odvolanie neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa žalovaný už nevyjadril. Žalovaný zdôrazňuje, že v správnom konaní vykonané dôkazy (P2 a P3) neboli vyhodnotené ako dokumenty, z ktorých by odborník vyvodil záver o tom, že od desloratadínu má očakávať negatívne účinky. Čo sa týka významných negatívnych účinkov loratadínu, podľa žalovaného žiaden z uvedených dokumentov nepredstavoval dôveryhodný dôkaz o tom že loratadín má skutočne u ľudí významné negatívne účinky. Podľa žalovaného, dôveryhodnosť dôkazu v odbore farmácia ovplyvňujú také faktory, ako kvalita a kvantita vykonaných výskumov, štúdií a skúšok s osobitným prihliadnutím na reprezentatívnosť testov v spojení so štatistickou relevanciou zistení. Má za to, že odborník nemal dôvod očakávať, že desloratadín bude mať s veľkou pravdepodobnosťou rovnaké negatívne účinky, aké boli zistené u terfenadínu a astemizolu. Opätovne poukázal na skutočnosť, že podľa záverov Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp.zn. 3Sžhuv 5/2008 z 19. novembra 2008) možno konštatovať, že súd je oprávnený vstúpiť do tolerančného pásma správnej úvahy len vtedy, ak žalobca v žalobe jednoznačne vyvráti právne východiská žalovaného správneho orgánu. Dodal, že žalobca neidentifikuje žiadne ďalšie pochybenie alebo vadu v správnom konaní, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhuje, aby Najvyšší súd SR rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Ďalší účastník podal dňa 5.12.2013 vyjadrenie k odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu, v ktorom uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Má za to, že krajský súd sa komplexne zaoberal otázkou zistenia skutkového stavu a jeho súladu s obsahom spisov, pričom dospel k záveru, že žalovaný v súlade so zákonom rozhodol o zrušení patentu

pre nedostatok vynálezцovskej činnosti. Uviedol, že žalovaný pri ustaľovaní skutkového stavu vychádzal z najbližšieho známeho stavu techniky reprezentovaného dokumentom A1, ktorý preukazuje, že DCL aj jeho antihistaminové vlastnosti boli známe pred podaním patentu č. 284834, a preto predmet patentu nie je výsledkom vynálezцovskej činnosti, a teda nie je splnená jedna z podmienok patentovateľnosti vynálezu. Zdôrazňuje, že dôkaz o prekonaní technického predsudku je len jedným z pomocných kritérií v prospech nezrejnosti (t.j. prítomnosti vynálezцovskej činnosti). Dodal, že, ak skúmané technické riešenie vyplýva pre odborníka zrejším spôsobom zo stavu techniky, nie je výsledkom vynálezцovskej činnosti. Na záver uviedol, že tvrdenia majiteľa patentu týkajúce sa domnelého technického predsudku voči použitiu DCL na liečenie alergických ochorení boli komplexne posúdené a označené za nepresvedčivé aj sťažnostným senátom Európskeho patentového úradu (T 0230/01).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. PP 888-97/patent 284834 II/147-2012 zo dňa 10. decembra 2012, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie žalovaného číslo PP 888-97/patent 284834-I/73-2011 o zrušení patentu č. 284834 s názvom „Použitie metabolického derivátu loratadínu na výrobu liečiva na liečenie alergickej nádchy a iných chorôb“.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 435/2001 Z.z. (ďalej len „patentový zákon“), patenty sa udeľujú na vynálezy zo všetkých oblastí techniky, ktoré sú nové, zahŕňajú vynálezцovskú činnosť a sú priemyselne využiteľné.

Podľa § 7 ods. 1 patentového zákona, vynález sa považuje za nový, ak nie je súčasťou stavu techniky.

Podľa § 7 ods. 2 patentového zákona, za stav techniky sa považuje všetko, čo bolo kdekoľvek pred dňom, od ktorého patrí prihlasovateľovi právo prednosti (§ 36), sprístupnené verejnosti akýmkoľvek spôsobom.

Podľa § 8 ods. 1 patentového zákona, vynález sa považuje za výsledok vynálezcovskej činnosti, ak pre odborníka nevyplýva zrejým spôsobom zo stavu techniky.

Podľa § 46 ods. 1 patentového zákona, úrad zruší patent, ak sa v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo z úradnej moci preukáže, že

- a) neboli splnené podmienky na jeho udelenie podľa § 5 až 9,
- b) vynález nie je v patente opísaný a vysvetlený tak jasne a úplne, aby ho mohol odborník uskutočniť,
- c) predmet patentu presahuje obsah prihlášky v jej pôvodnom znení. To platí aj v prípade, ak predmet patentu udeleného na základe vylúčenej prihlášky presahuje obsah pôvodného znenia prihlášky,
- d) rozsah ochrany vyplývajúcej z patentu bol rozšírený,
- e) majiteľ nemá právo na riešenie podľa § 10 ods. 1 a 3, § 11 ods. 1 alebo § 12 ods. 1,
- f) neboli splnené podmienky na jeho udelenie podľa predpisov platných v čase jeho udelenia.

Podľa § 53 ods. 3 patentového zákona, úrad rozhoduje na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté.

Podľa § 79 ods. 3 patentového zákona, na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahuje zákon o správnom konaní (21) s výnimkou ustanovení § 19, § 23, § 28 až 32, § 39, § 49, § 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Z obsahu námietok uvedených v odvolaní žalobcu vyplýva, že žalobca celú právnu podstatu všetkých svojich námietok posunul do roviny výhrad voči správnej úvahe konajúceho žalovaného. Žalobca nepopiera že žalovaný správny orgán bral do úvahy všetky predložené doklady, argumenty a dôkazy v konaní, namietal však, že nesprávne dôkazy zhodnotil a neustálil dostatočne relevantne skutkový stav.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd uvádza, že v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne pričom práve toto tolerančné pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto tolerančného pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu a preukázať vybočenie z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny orgán pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie pričom tieto dôkazy môže oprieť svoje zistenia ohľadne skutku. Námietky žalobcu zostali iba v polohe približne rovnako závažných argumentov proti argumentom, ktoré uviedol svojej správnej úvahe žalovaný, čo nepostačuje pre zrušenie rozhodnutia keďže žalobca nepreukázal, že žalovaný pri formulovaní svojej správnej úvahy, by vybočil z medzí a hľadísk stanovených zákonom, alebo inak porušil jeho záujmy chránené zákonom.

Najvyšší súd nedospel k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené základné práva žalobcu. Je potrebné zdôrazniť že žalobca v odvolaní iba opakuje tie isté argumenty, ktoré uvádza v žalobe a s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal, pričom vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu, ktorý ani z pohľadu žalobcu nie je sporný.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 13S/96/2012-20 zo dňa 20. marca 2013 ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, § 224 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.